

5. PRIMUL ATAC AL ASIRIANULUI

Dacă trecem acum să discutăm evenimentele politice din Ierusalim, care au loc scurt înainte de revenirea Domnului, atunci este bine, dacă mai înainte noi ne vom face o impresie de ansamblu clară despre starea de lucruri. Iudeii din cele două seminții s-au întors în Palestina și cu toată vrăjmășia statelor învecinate au întemeiat acolo un stat. Ei ajung la bunăstare, dar ei rămân în necredință față de Dumnezeu. Ia naștere însă o rămășiță credincioasă, care își pune nădejdea în Dumnezeu. Dar această rămășiță trebuie să fugă în străinătate, atunci când căpetenia statului Israel, antihristul (aliat cu căpetenia statală a imperiului roman reinstaurat), va introduce idolatria în Templul din Ierusalim. Credincioșii iudei vor fugi; numai în Ierusalim rămâne o grupă mică de credincioși.

Alianța asiriană

În tot acest timp statele vecine vrăjmașe nu stau liniștite, ci sunt în răscoală. Despre aceasta vorbește Psalmul 2: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său. „Să rupem legăturile lor și să aruncăm departe de noi funiile lor!” (versetele 1-3) În acest „a cugeta lucruri deșarte” asirianul joacă de la început un rol decisiv. „Din tine (acesta este Ninive, capitala Asiriei) a ieșit cel care urzea rele împotriva Domnului, cel care făcea planuri rele.” (Naum 1,11) Vom vedea că asirianul vrea să primească singur prada; dar ca să obțină aceasta, la început se aliază cu statele vecine și împreună plănuiesc un atac împotriva Ierusalimului. Credincioșii, care își dau seama de aceasta, vor striga în acest timp către Domnul: „Dumnezeule, nu sta liniștit! Nu tăcea și nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată, vrăjmașii Tăi se frământă și cei ce Te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului Tău și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine. „Veniți”, zic ei, „să-i distrugem, să nu mai fie un popor, ca să nu se mai amintească numele lui Israel!” Căci s-au sfătuit împreună cu o inimă, au făcut împreună un legământ împotriva Ta: corturile lui Edom și ismaeliții; Moabul și hagareniții; Ghebal, Amon, Amalec, filistenii cu locuitorii Tirului. Asiria s-a unit și ea cu ei și sunt un braț al fiilor lui Lot.” (Psalm 83,1-8).

Versetele următoare (9-11) descriu în chip minunat judecățile care vor lovi națiunile, care în ultimele zile se vor ridica împotriva lui Israel și împotriva lui Mesia. Anticipăm evenimentele și pe baza acestui psalm dăm aici o scurtă privire de ansamblu a acestor judecăți. Judecățile se împart în trei etape: prima etapă versetele 9 și 10, etapa a doua versetul 11a și a treia etapă versetul 11b. Primilor dușmani, care vor fi bătuți, li se va întâmpla ce s-a întâmplat Midianului, când el sub conducerea oștirii sale, Sisera, a fost bătut la râul Chison, acesta este Meghido (compară cu Judecători 4,7; 5,19-21); aceasta arată desigur nemijlocit spre oștirea imperiului roman reinstaurat și a aliaților lui, care se vor strânge la Armagedon (Apocalipsa 16,16) – Armagedon înseamnă „ținutul muntos din Meghido” – și care potrivit cu Apocalipsa 19,19-21 va fi nimicit în acest loc. Aceștia sunt primii dușmani, cu care se vor confrunta. Celei de-a doua grupă îi va merge cum le-a mers căpeteniilor Midianului, Oreb și Zeeb. Potrivit cu cartea Judecători 7,23-25 ei au fost omorâți pe munții lui Efraim. Cine ne este prezentat în aceste căpetenii? Găsim un răspuns clar în Isaia 10,24-26: „Poporul Meu,

5. Primul atac al asirianului

care locuiești în Sion, nu te teme de asirian ... dar, peste puțin timp ... Domnul oștirilor va învârti biciul împotriva lui, cum a lovit pe Midian la stânca Oreb.” Deci această a doua etapă a judecății exercitate asupra popoarelor dușmane cuprinde înfrângerea lui Asur; Asur va fi călcat în picioare pe munți (vezi Isaia 14,24.25). Și Gog, căpetenia Roșului (Rusiei), marea putere dinapoia împăratului nordului, va fi scurt după aceea bătut pe munții lui Israel (Ezechiel 39,1-6).

În sfârșit urmează etapa a treia: sunt bătute popoarele prezentate prin Zebach și Țalmuna. Aceste căpetenii midianite au fost bătute conform istoriei din cartea Judecători 8 în afara granițelor Canaanului, și aceasta se deosebește direct față de judecățile anterioare. Ce judecată se va face în viitor în afara țării, după ce au avut loc celelalte judecăți? Este bătălia mare, care va avea loc în țara Edom. Din descrierea din Isaia 34 și 63, versetele 1-6, vedem că este vorba de judecata asupra dușmanilor Domnului, care până în acel moment nu au fost bătuți. În Isaia 34,6b citim: „căci Domnul are un sacrificiu la Boțra și un mare măcel în țara Edomului.” Cuvântul „sacrificiu” corespunde cuvântului ebraic „*sebach*”. Acesta este deci exact același cuvânt ca și numele unuia dintre cele două căpetenii. Aceasta este cu atât mai ciudat cu cât acest cuvânt pentru „sacrificiu” în înțelesul unei judecăți a lui Dumnezeu se găsește numai de trei ori în Vechiul Testament: o dată pentru Israel (Țefania 1,7.8), o dată pentru Gog (Ezechiel 39,17.19; compară cu Ieremia 46,10) și aici în Isaia 34. Faptul că este folosit și cu privire la Gog, arată legătura strânsă dintre aceste ultime două judecăți, care se recunosc clar și în Psalmul 83,11 – cu toate că prima judecată are loc în Israel și a doua în afara lui Israel. Acest context este clar și prin aceea că cuvântul „Oreb”, care înseamnă „corb”, se întâlnește în Isaia 34, și anume în versetul 11, în timp ce teascul din Isaia 63,2.3 se referă la Zeeb, care a fost omorât într-un teasc. În final această stare, în care ajunge Edom prin judecată, este exprimată prin numele Țalmuna. Acest nume înseamnă: „umbra (sau: protecția) nu va fi dată”. Edom este singura țară care nicidecum și niciodată nu va mai primi vre-o binecuvântare, ci va fi prada animalelor sălbatice (Isaia 34,10,11; Ezechiel 25,13; 35,1-15; Ioel 3,19; Maleahi 1,3-4).

Caracterul asirianului

Am văzut deci, că asirianul plănuiește un atac împotriva lui Israel. Înainte să descriem în continuare acest atac, trebuie să clarificăm întrebarea, cine este de fapt acest asirian și în ce caracter ne este el prezentat în prorocii. Pentru aceasta trebuie să ne fie clar, cărțile profetice pot fi împărțite în două grupe total diferite. Prima grupă a prorocilor au prorocit într-un timp în care Israel a fost mai mult sau mai puțin recunoscut ca popor al lui Dumnezeu și Dumnezeu încă executa guvernarea în mijlocul poporului Său; aceasta a avut loc înainte de căderea Ierusalimului în anul 589 înainte Hristos. Grupa a doua de proroci vorbesc în timpul în care poporul nu mai era recunoscut ca popor al lui Dumnezeu, ci era pus la o parte pentru un timp. Guvernarea lui Dumnezeu nu își mai avea reședința în Ierusalim, ci la căpetenia popoarelor, începând cu Nebucadnețar. Deci aceste prorocii stau în legătură cu timpul națiunilor. Prorocii care aparțin acestei a doua grupă sunt Daniel, Ioan (cartea Apocalipsa) și parțial și Zaharia. Ei pornesc de la faptul că domnia asupra pământului a fost încredințată națiunilor, și ei ne prezintă istoria acestor popoare sub forma celor patru imperii mondiale și în final arată cum și aceste națiuni au eșuat, sunt și ele vinovate de moartea lui Mesia și apoi împreună cu Israelul fără Dumnezeu (unite cu Israel prin alianță) vor cădea pradă judecății finale.

5. Primul atac al asirianului

Restul prorocilor aparțin deci primei grupe, în timpul când Israel era încă recunoscut. Subiectele prorociilor lor nu sunt imperiile mondiale, ci ei ne arată decăderea lui Israel, și anume sub aspect dublu: în primul rând îngrozitoarea slujire la idoli și răzvrătirea împotriva Domnului, și în al doilea rând lepădarea lui Mesia. În acești proroci asirianul este nuiaua trimisă de Dumnezeu să judece pe Israel din cauza păcatelor lor. Această judecată a lovit în primul rând pe cele zece seminții, care sunt duse în captivitate în Asiria. Acolo au rămas dispărute până în ziua de astăzi, și vor rămâne dispărute până când Dumnezeu Însuși le va aduce înapoi. Dar judecata asupra celor *două* seminții prin asirian încă nu a avut loc. Este remarcabil că asirienii niciodată nu au fost în Ierusalim, cu toate că ei uneori au asediat această cetate (Isaia 36 și 37). Această judecată a fost amânată până în timpul din urmă, în timp ce judecățile de mai înainte (din anii 589 înainte de Hristos și 70 după Hristos) au fost executate prin căpeteniile imperiilor mondiale. Această judecată a iudeilor prin Asur o găsim înainte de toate în Isaia, Mica, Ioel, Naum și Țefania, unde de asemenea vedem cum Asur însuși va fi judecat, deoarece el s-a ridicat împotriva Domnului.

Din toate acestea devine clar că noi nu putem confunda pe împăratul nordului, pe care îl găsim în Daniel, cu asirianul, de exemplu în Isaia. Amândoi prorocii vorbesc despre lucruri total diferite și au puncte de plecare total diferite. În afară de aceasta trebuie să ne fie clar că împăratul nordului din Daniel vine din partea a patra a celui de-al treilea imperiu mondial (Daniel 8,20-23; compară cu 7,6; 11,2-4.40) și deci era subordonat căpeteniei popoarelor. Nu este însă nici un fel de legătură între el și imperiile mondiale, căci el se comportă cu dușmănie față de „corăbiile din Chitim” (Daniel 11,30), aceștia sunt acolo romanii. În afară de aceasta împăratul nordului, luat în sens restrâns, este împărat numai peste Siria (partea nordică a imperiului greco-macedonean), în timp ce Asur cuprinde un ținut mult mai mare. De aceea pare să fie așa, că împăratul nordului este o parte din Asur, și anume avangarda, prima oștire de luptă, care pornește prima la atac, în timp ce puterea mare în plan secund, propriu-zisul „Asur”, va porni mult mai târziu la luptă. În privința aceasta sunt multe confirmări în Sfânta Scriptură. În primul rând aflăm din Daniel 8,24, că împăratul nordului (în Daniel 8 el nu este numit așa, cu toate că din context se deduce că el este același cu împăratul nordului din Daniel 11,40-45) va poseda putere mare, dar nu va fi propria lui putere: el se va sprijini de puterea altuia, deci de o putere din planul secund.

Cine este această putere, care la început rămâne pe planul secund, dar mai târziu ca ultimul dușman al lui Dumnezeu va face un mare asalt asupra lui Israel? Acesta trebuie să fie Gog, căpetenia Roșului (Rusia), pe care îl găsim în Ezechiel 38 și 39. Aceasta rezultă din mai multe locuri. În primul rând și el este numit ca o putere a nordului, dar apoi ca puterea „din adâncurile miazănoaptei”, deci înapoia împăratului nordului (vezi Ezechiel 38,6.15; 39,2). Este puterea uriașă din partea de nord a Asiei Mici și a Siriei, deci Rusia. Domnul spune însă în Ezechiel 38,17: „Nu ești tu acela despre care Eu am vorbit odinioară, prin slujitorii Mei, prorocii lui Israel, care au prorocit în acele zile, cu mulți ani în urmă, că te voi aduce împotriva lor?” Se va căuta zadarnic numele Gog în celelalte prorocii, în afară de faptul că acest Gog este asirianul timpului din urmă.

Denumirea „Asur” pare deci să fie o noțiune profetică generală pentru puterea nordică, care va ataca pe Israel în timpul din urmă, însă noi va trebui să diferențiem între „împăratul nordului”, vasalul lui Gog, cel care va face primele atacuri, și Gog, căpetenia Rusiei din nordul cel mai îndepărtat, care va face ultimul atac mare. (Vezi în privința aceasta descrierea detaliată din capitoul 8 al cărții).

Nuiaua lui Dumnezeu

Revenim la evenimentele din timpul din urmă din Israel. La aceasta trebuie să păstrăm în memorie principiile numite: pe de o parte Israel este încă Lo-Ami, el este în domeniul de influență al căpeteniei națiunilor (aici al căpeteniei romane statale reinstaurate) și este legat cu Roma în ultima mare decădere, cu slujba idolatră în Templu și lepădarea lui Mesia. Această lepădare are deci ca urmare, că cei care așteaptă pe adevăratul Mesia vor fi prizoniți. Amândoi, Israelul fără Dumnezeu aflat sub conducerea lui antihrist și fiara romană, vor fi subiectul judecării. Pe de altă parte sfârșitul timpului națiunilor s-a apropiat și Dumnezeu începe din nou să lucreze direct cu poporul. El recunoaște o parte din popor ca aparținându-I. El trimite pe asirian să disciplineze poporul fără Dumnezeu din cauza idolatriei lui și din cauza lepădării lui Mesia. Și când apoi asirianul însuși se ridică împotriva lui Dumnezeu, și el ajunge sub judecată, dar clar diferențiată de fiară și prorocul mincinos, care vor fi judecați mai înainte. Marea diferență între judecata asupra fiarei și judecata lui Asur va fi prezentată detaliat mai târziu.

Cităm acum două locuri din Scriptură, care arată că Dumnezeu trimite pe asirian din cauza a două păcate mari ale lui Israel. Primul loc este textul citat deja deseori din Daniel 9: „El (căpetenia romană) va confirma un legământ cu mulți (mulțimea poporului iudeu) timp de o săptămână (șapte ani), dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și, pe aripa urâciunilor idolești, va veni unul care distruge, până ce prăpădul hotărât va fi vărsat asupra celui pustiit.” (versetul 27). Auzim aici că iudeii fără Dumnezeu vor căuta protecție la idolul urâcios din Templu, care, așa cum am văzut, reprezintă căpetenia statală romană. Din cauza acestei idolatrii va veni pustiitorul, și capitolul 11 ne învață, că acesta este împăratul nordului. Alianța cu fiara romană nu va realiza nimic, căci pustiitorul va inunda țara, până ea va fi pustiită. „Și legământul vostru cu moartea va fi nimicit și alianța voastră cu Locuința morților nu va dăinui. Când va trece biciul copleșitor, veți fi călcați în picioare de el”, zice Isaia despre Ierusalim (Isaia 28,18).

Textul al doilea, pe care îl cităm, ne spune păcatul al doilea al Ierusalimului: „Acum, strânge-ți rândurile, fiică a trupelor, căci suntem împresurați! Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua peste obraz!” (Mica 5,1). Așa cum se întâlnește des în cartea Mica, aici vorbesc mai mulți vorbitori într-un text. Mai întâi este Dumnezeu, care cere asirianului să se strângă în cete și să pornească împotriva lui Israel (cu privire la „a strânge” și „fiică a trupelor” compară Geneza 49,19 și Habacuc 3,16). După aceea rămășița, care este în Ierusalim, spune care sunt urmările acestei porniri: asirianul va asedia Ierusalimul. Și în final prorocul însuși arată cauza acestei asedieri: ea are loc deoarece ei au bătut pe obraz pe Judecătorul lui Israel (compară cu Isaia 50,6; Plângerile lui Ieremia 3,30). Cine este acest Judecător, explică el într-o frază intermediară (Mica 5,2) și după aceea continuă cu descrierea a ceea ce se va întâmpla când Asur vine în țară.

Așa va năvăli asirianul, sprijinit de aliații lui, în țara Israel. Dar de la început se arată cu ce mândrie va face el aceasta. Important în legătură cu aceasta este Isaia 10,5-11. Vedem acolo că Asur va fi nuiaua mâniei lui Dumnezeu, și că toiagul din mâna lui Asur este mânia lui Dumnezeu. Dumnezeu îl va trimite împotriva unui popor care L-a uitat și împotriva națiunii, pe care El S-a mâniat, ca să-l prădeze și să-l jefuiască, să-l calce în picioare ca noroiul de pe străzi. Dar se va comporta asirianul cu adevărat ca o unealtă supusă lui Dumnezeu? Nicidecum! Planurile lui merg mult mai departe decât planurile lui Dumnezeu, căci el

intenționează să nimicească o mulțime nenumărată de popoare, și gândește: „Nu sunt prinții mei împărați? Nu s-a întâmplat cu Calno la fel ca și cu Carchemișul? Nu s-a întâmplat cu Hamatul ca și cu Arpadul? Nu s-a întâmplat Samariei la fel ca Damascului? (compară cu Amos 6,1.2; Isaia 37,13). După cum mâna mea a pus stăpânire pe împărățiile idolilor, (unde erau mai multe icoane decât în Ierusalim și în Samaria?), cum am făcut Samariei și idolilor ei, nu voi face și Ierusalimului și icoanelor lui?” Însă versetele 12-19 ne arată că Domnul va judeca această mândrie a lui Asur, când Își va face lucrarea în Sion. Vedem deci din această secțiune că interesele lui Asur sunt îndreptate spre alte popoare. Din acest motiv la studiul Psalmului 83 ne-a atras atenția faptul că Asur se va alia cu statele vecine numai pentru un anumit timp și va aștepta șansa să le cucerească și pe ele.

De aceea și Daniel 11,41 spune că Edom, Moab și Amon (care potrivit cu Psalmul 83 sunt aliații lui) vor scăpa de mâna lui.

Atacul prin surprindere al țării

În diferite locuri din Isaia atacul prin surprindere al lui Asur este comparat cu o inundație sau cu un torent. Ca să începem cu ultima comparație: „când vrăjmașul va năvăli ca un torent, Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Isaia 59,19). „Iată, Domnul va trimite împotriva lor (Israel) apele puternice și mari ale *fluviului* (Eufrat), adică pe împăratul Asiriei cu toată slava lui; pretutindeni el va ieși din albia lui și se va vărsa peste malurile lui; va pătrunde în Iuda, va da peste maluri, va năvăli și va ajunge până la gât. Iar aripile lui întinse vor umple întinderea țării tale, Emanuel!” Isaia 8,7.8). Asur este comparat în Isaia 8,8 cu o inundație, apoi cu un „bici copleșitor” în Isaia 28,15.18; și în versetul 2 al acestui capitol citim: „Iată, Domnul are un om tare și puternic, ca o furtună de piatră, ca o vijelie distrugătoare, ca o rupere de nori cu mari *șuvoaie de apă*, care o doboară cu putere la pământ.” Vezi în continuare și Ieremia 47,2, unde el este prezentat simbolic, și în final în Daniel 11,40.41, care se referă direct la atacul prin surprindere al asirianului în timpul din urmă: „Și la timpul sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el (și anume cu „împăratul”, acesta este antihrist). Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el (același), cu care și cu călăreți și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, *se va revărsa* și va trece prin ele. Va intra și în țara cea minunată (vezi versetele 8 și 9) și mulți vor cădea. Dar Edomul, Moabul și căpetenia fiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui” (compară și versetele 10,22 și 26). Exact același cuvânt „a inunda” este folosit de mai mult ori, ca să exprime judecata lui Dumnezeu asupra lui Asur (Isaia 30,28; Naum 1,8).

Isaia 28,2 și Daniel 11,40 în afară de cuvântul „a inunda” (*šathaph*) mai au și altceva comun. În ambele versete se folosește pentru „asalt” sau „a asalta” un cuvânt ebraic foarte rar (*sa-ar*), ca să caracterizeze atacul prin surprindere al asirianului. În primul loc el vine ca „o vijelie distrugătoare”, și în locul al doilea citim, că el „se va năpusti ca o furtună” asupra lui antihrist (compară cu aproximativ același cuvânt în Habacuc 3,14). Și în Naum 1,3 se folosește același cuvânt (vârtej, compară cu Psalmul 58,9), ca să descrie judecata lui Dumnezeu asupra lui Asur.

Asirianul va năvăli ca un șuvoi de apă, care inundă, ca o vijelie distrugătoare. Diferite locuri din Scriptură zugrăvesc înaintea ochilor noștri frica perplexă, care va cuprinde atunci pe Israel: „El vine asupra Aiatului, străbate Migronul, își lasă bagajele la Micmaș. Trec defileul, se culcă la Gheba; Rama tremură, Ghibea lui Saul o ia la fugă. „Ridică-ți glasul, fiica

5. Primul atac al asirianului

Galimului!’ ,Ia seama, Lais!’ ,Vai de tine, Anatot!’ Madmena se împrăștie, locuitorii din Ghebim fug. Încă o zi de oprire la Nob, și amenință cu mâna lui muntele fiicei Sionului, dealul Ierusalimului.” (Isaia 10,28-32). Toate aceste localități sunt situate puțin mai spre nord de Ierusalim, tot mai aproape de cetate. Invazia îngrozitoare va înainta tot mai mult spre ținta ei propriu-zisă: Ierusalim! Și acolo frica va cuprinde pe locuitori și va pune stăpânire pe căpetenia lor, antihrist. Aceasta ne este prezentat simbolic în Ieremia 4: „Dați de știre lui Iuda, vestiți în Ierusalim și spuneți: ,Sunați din trâmbiță în țară!’ ,Strigați în gura mare și ziceți:Strângeți-vă și să intrăm în cetățile întărite!’ ,Înălțați un steag spre Sion, fugiți și nu vă opriti! Căci de la miazănoapte aduc nenorocirea și un mare prăpăd.’ Leul se aruncă din tufarul său, distrugătorul popoarelor a pornit, și-a părăsit locul, ca să-ți distrugă țara, să-ți dărâme cetățile și nimeni să nu mai locuiască în ele. De aceea, acoperiți-vă cu saci, plângeți și gemeți; căci mânia aprinsă a Domnului nu s-a îndepărtat de la noi. ,În ziua aceea’, zice Domnul, ,împăratul și prinții își vor pierde inima, preoții vor rămâne încremeniți și prorocii uimiți.” (versetele 5-9) Această secțiune lasă să se presupună, că mulți iudei din Iuda vor căuta un loc de refugiu în Ierusalim, ca să scape de nimicitorul din nord. Dar se va dovedi imposibil să se scape de mânia Domnului, și de aceea se întâmplă pe drept că antihrist și căpeteniile lor vor fi cuprinși de groază.

Asediarea și ocuparea Ierusalimului

Asirianul va veni până la zidurile Ierusalimului și acolo va pregăti asediarea, așa cum am văzut deja în Mica 4,4. În Isaia 22,6-11, unde este descris atacul prin surprindere al lui Chir (acesta este Asur, vezi 2 Împărați 16,9; Amos 1,5; 9,7), citim cum văile se umplu de care și călăreții se așează în ordine de bătaie înaintea porții. Locuitorii cetății încearcă să se apere de asediatori, dar nu caută ajutor acolo, numai unde se poate găsi: la Domnul. De aceea încercările lor nu vor reuși, și aceasta o găsim în Ioel 2, loc pe care îl recomandăm să fie citit. Citim acolo despre un „popor mare și puternic” (versetul 2), și din versetul 20 se vede că acesta este dușmanul din nord. Atacul lui asupra cetății este de neoprit: „Aleargă ca niște viteji, se urcă pe ziduri ca niște războinici, fiecare își vede de drumul lui și nu se abate din rândul lui. Nu se împing unii pe alții, fiecare își ține șirul, se năpustesc printre săgeți și nu se opresc din mers. Se răspândesc în cetate, aleargă pe ziduri, se suie pe case și intră pe ferestre ca un hoț. ... Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșătoare: cine o poate suferi?” (Ioel 2,7-11). Dar și acum mai este încă posibil să se întoarcă la Dumnezeu. Dumnezeu rămâne un Dumnezeu al harului și al îndurării (versetele 12-14).

Ierusalimul va cădea. „Când asirianul va veni în țara noastră și va pătrunde în palatele noastre ...” (Mica 5,5). „Când va trece biciul copleșitor (și anume prin Ierusalim, vezi Isaia 28,14), veți fi călcați în picioare de el. Îndată ce va trece, vă va lua; căci va trece în toate diminețile, zi și noapte, și numai vuietul lui vă va îngrozi” (Isaia 28,18.19). O parte mare la această groază va avea Edom, unul din aliații asirianului. Așa cum îl descrie prorocul Obadia: „Căci, în ziua când stăteai în fața lui, în ziua când străinii îi luau averea (lui Iacov), când străinii intrau pe porțile lui și aruncau sorțul asupra Ierusalimului, și tu erai atunci ca unul dintre ei ...” Edom va lua parte cu bucurie răutăcioasă la nenorocirea Israelului, și este gata să intre în cetate, da, este gata să omoare pe cei care fug din cetate (versetele 11-14). Nu este de mirare că psalmistul spune despre el: „Adu-Ți aminte, Doamne, de fiii lui Edom, care în ziua Ierusalimului ziceau: ,Radeți-l, radeți-l din temelii!’” (Psalm 137,7).

5. Primul atac al asirianului

Zaharia 14 ne descrie ce se va petrece prima dată cu Ierusalimul, în ordine cronologică: „Iată, vine ziua Domnului, când prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău. Și voi strânge toate popoarele să lupte împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în captivitate, dar rămășița poporului nu va fi luată din cetate” (versetele 1 și 2).

Cetatea va fi jefuită. Mai ales Templul odios, în care idolatria lui antihrist stătea în înflorire deplină, va fi făcut una cu pământul. În Isaia 66 vedem cât de mult detestă Dumnezeu Templul acesta și de aceea trebuie să vestească judecata asupra acestui Templu și asupra celor care aduc jertfe idolilor. Această judecată va fi o mângâiere pentru cei credincioși: „Ascultați cuvântul Domnului, voi, care tremurați la cuvântul Lui. Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din cauza Numelui Meu: ‚Domnul să fie slăvit și să vedem bucuria!’ Dar ei vor rămâne de rușine! Un glas răsunător iese din cetate, un glas din Templu! Este glasul Domnului, care dă vrăjmașilor Lui plata cuvenită” (Isaia 66,5.6). „De aceea, din cauza voastră, Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre și muntele Templului o înălțime a unei păduri.” (Mica 3,12; Ieremia 26,18). Despre aceasta vorbesc și psalmii, în care Templul joacă un rol așa de important: „Dumnezeule, au năvălit popoarele în moștenirea Ta, au întinat Templul Tău cel sfânt și au prefăcut Ierusalimul în dărâmături. Trupurile neînsuflețite ale slujitorilor Tăi le-au dat să le mănânce păsările cerurilor și carnea credincioșilor Tăi au dat-o s-o mănânce fiarele pământului. Ca apa le-au vărsat sângele de jur împrejurul Ierusalimului și n-a fost nimeni să-i îngroape” (Psalm 79,1-3). Aici credința vede Templul încă „sfânt”, așa cum a fost Templul înaintea ultimei jumătăți de săptămână-an, când cei credincioși aduceau jertfe acolo. Aceeași temă o avem în Psalmul 74: „Vrăjmașul a distrus totul în locașul Tău cel sfânt. ... au pus foc sfântului Tău locaș, au profanat până la temelie locuința Numelui Tău. Ei ziceau în inima lor: ‚Să-i distrugem pe toți!’ Au ars toate locurile de adunare ale lui Dumnezeu din țară. Nu mai vedem semnele noastre; nu mai este nici un proroc și nu mai este nimeni printre noi care să știe până când” (Psalm 74,3-9).

Poporul este disciplinat

Acești psalmi ne conduc la rămășița sărmană, care va rezista în Ierusalim în mijlocul acestor judecăți îngrozitoare. Am arătat deja, că psalmii sunt în mod deosebit glasul rămășiței. Dacă înțelegem că este rămășița viitoare cea care vorbește în psalmi, atunci avem totodată cheia pentru această carte. Desigur, tema principală este Hristos, ca peste tot, dar aici El este nu ca și Cap al Adunării (aceasta este revelat abia în Noul Testament), ci ca Mesia al lui Israel, lepădat și omorât de mulțimea fără Dumnezeu, dar primit de o grupă mică de credincioși. Cu această rămășiță credincioasă Hristos Se face una în psalmi, atât în strâmtorarea lor de către antihrist cât și în glorificarea lor, care urmează. Deci psalmii ne arată suferințele lui Hristos în timpul vieții și morții Sale pe pământ, totodată însă și suferința rămășiței în viitor. În mijlocul tuturor acestor strâmtorări ei se vor încrede în Domnul: „Totuși, Dumnezeu este Împăratul meu, care din timpuri străvechi dă eliberare în mijlocul acestei țări.” (Psalm 74,12) Ei recunosc vina lor față de Domnul și se roagă pentru iertare; totodată doresc răzbunare din partea lui Dumnezeu asupra dușmanilor lor, statele învecinate lor: „Întoarce vecinilor noștri în sânul lor de șapte ori batjocurile pe care Ți le-au aruncat Ție, Doamne! Și noi, poporul Tău, turma pășunii Tale, Ți vom mulțumi în veci și vom vesti laudele Tale din generație în generație.” (Psalm 79,12.13) Care este de fapt taina încrederii lor plină de credință, a liniști lor

5. Primul atac al asirianului

lăuntrice, cu toată grozăvia disciplinării din partea lui Dumnezeu? Este făgăduința de nezguduit a lui Dumnezeu: „De aceea, așa vorbește Stăpânul, Domnul: ,Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului, o temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă.” (Isaia 28,16).

Asur, nuiaua lui Dumnezeu, va disciplina realmente în chip îngrozitor poporul. Dumnezeu a atenționat așa de solemn: „Vai de cetatea răzvrătită și stricată, de cetatea plină de asuprire! Ea n-ascultă de nici un glas, nu primește mustrarea ... Ziceam: ,Dacă ai voi măcar să te temi de Mine și să primești mustrarea! Nu ți-ar fi nimicită locuința, oricare ar fi pedepsele care ar veni peste tine.” (Țefania 3,1.2.7). Dar rana lui Israel este nevindecabilă: Dumnezeu însă va trebui să-i lovească din cauza mulțimii nelegiuirilor lor și pentru că păcatele lor sunt numeroase (Ieremia 30,12-15). Citim în Țefania 1 cât de radical va îndepărta Dumnezeu toate petele murdare din Ierusalim: El Își va îndrepta mâna împotriva tuturor locuitorilor Ierusalimului și va îndepărta din el idolii și pe cei fără Dumnezeu; în ziua Domnului (aceasta este la revenirea lui Hristos, atunci vor avea loc toate aceste judecăți) El va extirpa trei locuri stricate: bunăstarea (versetul 8), violența (versetul 9) și odihna falsă (versetul 12). În toate colțurile cetății va fi o frică mare (versetele 10 și 11). Tot așa citim și în Isaia 33,14: „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur a cuprins pe cei nelegiuți: ,Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?’ ... Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui ... Ochii tăi vor vedea Ierusalimul, ca locuință liniștită, un cort care nu va mai fi mutat ... Domnul este Împăratul nostru: El ne va mântui.” (Isaia 33,15-22).

În ceea ce privește teroarea asirianului în Israel, este important să se studieze Isaia 17. Vedem acolo mai întâi, că asirianul în trecut a dus în captivitate Damascul și Efraim (vezi 2 Împărați 16,9; 17,5.6). Dar prorocia merge în continuare clar până la sfârșit: aceasta rezultă din Isaia 17,10.11. Vedem acolo cum poporul în necredință se întoarce în țară și sădește „plantații plăcute” și le pune cu „butuci străini” (ajutor din străinătate); lor le va merge foarte bine, dar nu după mult timp toată această bunăstare va fi nimicită. Aceasta este descris în versetele 4-6. Slava lui Iacov va fi mică și grăsimea trupului lui se va micșora (bunăstarea lui piere), da, ei vor fi secerăți ca la recoltatul cerealelor și va rămâne numai o mică recoltă (textual: „rămășița”): câteva spice, câteva fructe (compară la recoltarea cerealelor, tabloul judecății, la care pleava, paie și neghina vor fi arse iar boabele vor fi adunate: Maleahi 4,1; Matei 13,29.30.38-43; Apocalipsa 14,14-16). Din marele popor, care atunci va fi reîntors în Palestina, prin judecăți va rămâne în final la revenirea lui Hristos nu mai mult decât câteva spice, care alcătuiesc rămășița credincioasă. Un alt loc din Scriptură vorbește în privința aceasta, și anume ca urmare a omorârii lui Mesia: „În toată țara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc și o voi curăța cum se curăță argintul, o voi încerca așa cum se încearcă aurul. Ei vor chema Numele Meu și Eu îi voi asculta; Eu voi zice: ,Acesta este poporul Meu!’ Și ei vor zice: ,Domnul este Dumnezeul meu!” (Zaharia 13,8.9) Despre această rămășiță zice Isaia 17,7: „În ziua aceea, omul se va uita spre Făcătorul său și ochii i se vor întoarce spre Sfântul lui Israel.” Această rămășiță va fi salvată, în timp ce versetele 12-14 ne arată cum vor fi nimiciți dușmanii.

Primul „vai” din Apocalipsa 9

Încă un ultim cuvânt despre invazia asirianului în Palestina, și anume în legătură cu Apocalipsa 9. Desigur acesta nu este un capitol ușor, și legătura cu asirianul nu devine imediat vizibilă, așa că este necesar un studiu intens al acestei secțiuni. Capitolele 8 și 9 aparțin împreună. După neliniștea care a avut loc mai înainte, care a lovit împărăția romană în capitolul 6 (capitolul 7 este o intercalare), găsim în capitolul 8 și 9 judecățile directe ale lui Dumnezeu asupra acestei împărății. Primele patru trâmbițe (capitolul 8) se îndreaptă împotriva bunăstării pământești și împotriva oamenilor mari ai împărăției romane, și anume în partea propriu-zisă a împărăției, partea de vest („a treia parte a pământului” – compară cu Apocalipsa 12,3.4). După aceea capitolul 9 ne conduce în partea de răsărit a împărăției, unde locuiesc oamenii care „nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor” (versetul 4) (trâmbița a cincea), și spre puterile de la Eufrat (trâmbița a șasea). Pe noi ne interesează acum trâmbița a cincea, oamenii fără pecetea lui Dumnezeu; deci aceștia sunt poporul iudeu fără Dumnezeu, care ca urmare a alianței lui cu căpetenia statală romană este văzut aici ca fiind o parte a domeniului de influență romană (Isaia 28,15; 57,9; Daniel 9,27). Vedem aici că acest popor fără Dumnezeu este atacat de puteri demonice, care îi vor chinui timp de cinci luni. Ce putere armată va fi aceasta, care în timpul din urmă va ataca Israelul fără Dumnezeu, cu toate că Israel a încheiat o alianță cu căpetenia statală romană? Cine este acest dușman, pe care Dumnezeu îl trimite ca o judecată, dar care în același timp este mânat de puteri demonice? Nu poate fi nimeni altcineva decât numai împăratul nordului; el nu este numit aici cu numele (Asiria), așa cum de fapt este cazul și în celelalte două cărți profetice, care vorbesc despre timpurile națiunilor: Daniel și (parțial) Zaharia. Găsim noi o confirmare în acest capitol, că Duhul Sfânt se referă aici realmente la asirian? Gândim că da.

Așa cum am spus, asirianul este nuiaua mâniei lui Dumnezeu (Isaia 10,5), și Domnul va face să răsunе glasul Lui înaintea lui (Ioel 2,11). Tot așa și aici el este trimis ca judecată din partea lui Dumnezeu (Apocalipsa 8,13; 9,1.4.5); în același timp însă el este mânat de puteri demonice (versetele 1-3), care îl umplu cu mândrie și ură (Isaia 10,12-15), așa că în cele din urmă va avea parte de aceeași judecată ca și diavolul (Isaia 30,33a; Apocalipsa 20,10).

Vedem mai departe, că el primește putere asupra iudeilor fără Dumnezeu, dar nu asupra acelor care au pecetea lui Dumnezeu (rămășița); realmente noi știm, că la invazia asirianului iudeii credincioși din Iudeea au fugit deja în străinătate, în timp ce rămășița rămasă în urmă în Ierusalim va fi păzită de Dumnezeu Însuși.

El primește putere timp de cinci luni asupra iudeilor fără Dumnezeu, ca să-i chinuie; Aceasta poate foarte bine să fie timpul dintre prima și a doua asediare, pe care el o va face împotriva Ierusalimului (despre prima am vorbit deja, a doua urmează). În acest timp el va ține țara ocupată și o va asupri îngrozitor, dar nu va fi încă timpul să-i omoare (versetele 5 și 6). Am văzut în Zaharia 14,2, că jumătate din locuitorii Ierusalimului vor fi duși în captivitate (după prima asediare), dar că restul poporului din cetate nu va fi nimicit. La aceasta trebuie să ne gândim, că adevărata bătălie (recolta cerealelor din Isaia 17) va avea loc abia la revenirea lui Hristos (compară cu locurile citate din Maleahi 4; Matei 13 și Apocalipsa 14). Până în acest moment cei păcătoși vor trebui să aibă parte de asuprirea îngrozitoare din partea asirianului, fără ca ei să poată fi salvați prin moarte de la aceasta (versetul 6; compară cu Ieremia 8,3).

5. Primul atac al asirianului

Dacă în continuare comparăm această descriere a marilor puteri armate dușmane, care vor năvăli în Israel (versetele 7-9), cu celelalte descrieri, atunci vom remarca concordanța cu (de exemplu) Ioel 1,6 și 2,2-10, unde găsim oștirea asiriană. Caracterul acestei oștiri este împărătesc, căci ei au pe capete ceva asemănător cu cununile de aur; aceasta face aluzie la demnitatea regală a căpeteniei statale asiriene (vezi Isaia 8,7; Naum 3,18; Daniel 8,23-25; 11,40-45). Dar nu este o împărăție independentă: erau *un fel de* cununi care păreau de aur (Apocalipsa 9,7), și ce este și mai important: din față erau bărbătești (putere), dar din spate păreau să aibă păr ca femeile, și noi știm, că aceasta indică spre dependență și supunere (Numeri 6,5; 1 Corinteni 11,1-16). Realmente împăratul nordului nu va fi puternic prin propria lui putere, ci se sprijină pe marea putere, care stă înapoia lui: Gog, căpetenia Rusiei (Daniel 8,24). Și în sfârșit, în coada lui se află otravă de scorpion, cu care vor otrăvi și produce pagubă poporului. Acestea sunt idei diabolice (ca să nu zicem ideologii) cu care el exercită puterea (vezi versetele 3 și 5). Pe baza situației politice actuale aceasta s-ar putea referi atât la comunism, cât și la islam, dar mai bine să nu facem speculații în privința aceasta. În orice caz această otravă diabolică pare să fie în legătură cu viclenia, șiretenia și lingușelile pe care le găsim în Daniel 8,23-25 și 11,32 despre împăratul nordului. Prin aceasta el va pune stăpânire pe popor și-l va nimici.

Necazul rămășiței

După această descriere a invaziei asirianului în Palestina și a cuceririi Ierusalimului vrem la sfârșitul acestui capitol să ne ocupăm cu o temă, care ocupă un spațiu foarte mare în profeții, și anume cu simțămintele profunde, care vor stăpâni rămășița în ultimă jumătate a săptămânii-an. Cât de necrezut de greu va fi încercată credința izraeliților credincioși în acest timp! Noi înșine suntem impresionați, când vedem, cât de mult trebuie să îndure înainte să intre în slava făgăduită. În necazul lor îngrozitor vor striga, da, la Dumnezeu lor după salvare, mărturisindu-și păcatele și crezând în Mesia, pe care Îl așteaptă din cer. Cât de important este și pentru credința noastră să vadă cum acești iudei credincioși rămân neclintiți, cu toată greutatea încercărilor. Am văzut deja de mai multe ori, că mai ales psalmii ne arată cu ce fel de sentimente credincioșii sunt legați de Ierusalim și de Templu, și cum Hristos este acolo subiectul gândurilor lor.

În a doua carte a psalmilor ne aflăm însă în ultima jumătate a săptămânii-an, când credincioșii din Iudeea vor fugi din țară. Aici ei sunt departe de Templu și suspină în mijlocul popoarelor printre care se află. În același timp simt păcătoșenia poporului cu conducătorul lor, cu antihrist. Această stare de captivitate, alungați din țară, o regăsim simbolic în istoria lui Iona. Cartea Iona în ansamblul ei este tot așa de profetică ca și celelalte cărți ale micilor proroci. Strigătul după ajutor al lui Iona din pântecul peștelui (capitolul 2) este același strigăt de ajutor ca și al rămășiței în psalmi (în mod deosebit în cartea a doua): „Mă aruncaseși în adânc, în inima mărilor, și curenții mă înconjuraseră; toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine. Ziceam: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi privi spre Templul Tău cel sfânt.” (Iona 2,3.4) El se afla printre păcătoșii slujitori la idoli ai poporului: „Cei care se lipsesc de idolii deșertii îndepărtează îndurarea (aceasta înseamnă: pe Dumnezeu lor îndurător) de la ei. Eu însă îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini jurămintele pe care le-am făcut. Mântuirea este a Domnului.” (Iona 2,8.9) Vrem să ne ocupăm

foarte scurt cu acest gând din cartea a doua a psalmilor; ne vom referi mereu la unele locuri specifice.

Cartea a doua a psalmilor

O prezentare pe scurt a acestei cărți găsim în primii doi psalmi ai cărții. Observă că în această carte Numele Dumnezeului legământului – Iehova – nu se întâlnește aproape deloc, deoarece legătura publică dintre Dumnezeu și popor a fost întreruptă prin slujirea la idoli și fuga rămășiței. Vedem aici, cum ei sunt departe de Sfânta Sfintelor lui Dumnezeu (Psalm 42,2.4; în versetul 6 sunt în timpul refugiului: 43,3-5), dar cu încredere se îndreaptă spre Dumnezeu. În Psalmul 42 îndură apăsarea din partea popoarelor vrăjmașe (versetele 3b,9,10), și în Psalmul 43 este vorba de iudeii fără Dumnezeu (versetul 1). În Psalmul 44 ei compară trecutul glorios cu ocară prezentului în mijlocul națiunilor (versetul 14); ei sunt oile împrăștiate (versetul 11 și 12) din Zaharia 13,7. Psalmi 45-49 arată apoi, cum Se arată Mesia, ca să elibereze pe cei credincioși și să ia în posesiune domnia Sa; Psalmul 45 vorbește despre slava Persoanei Sale, Psalmul 46 despre eliberarea poporului (versetele 1.4-6.9-11); Psalmul 47 prezintă domnia regală a lui Dumnezeu peste pământ (Mesia este Dumnezeu), Psalmul 48 arată felul în care va lua naștere eliberarea: judecata asupra națiunilor (versetele 4-8) și slava restaurată a Sionului și a Templului (versetele 1-3.8.9.11-14); Psalmul 49 arată ce înseamnă adevărata salvare: Dumnezeu salvează sufletul de la pierzarea veșnică (versetele 7.8.12-16).

După ce în Psalmii 45-49 sunt prezentate principiile generale, ele sunt tratate detaliat în restul cărții. Psalmii 50 și 51 conțin nucleul lucrurilor: Dumnezeu are un litigiu cu poporul Său din cauza păcatelor lor (Psalm 50,4.14.15), dar este o diferență între credincioși și cei fără Dumnezeu (versetele 16-23). Baza, pe care iudeul se poate apropia de Dumnezeu, va fi mărturisirea deplină a vinii (Psalmul 51). Acești doi psalmi conțin cadrul celorlalți psalmi ai acestei cărți: în Psalmii 52-54 vedem nelegiuirea în Ierusalim sub antihrist (compară cu Psalm 50,16-21), și în Psalmii 55-68 găsim sentimentele de vinovăție ale rămășiței, precum și credința și nădejdea ei, după aceea la sfârșit pacea (aceasta este în concordanță cu Psalmul 51). În Psalmul 52 vedem pe antihrist ca cel „puternic” și ca „înșelător”, în Psalmul 53 ca „nebun”, care nu recunoaște pe Dumnezeu, și în Psalmul 54 îl vedem ca „străinul” și „omul crud”, și toate acestea în legătură cu necazul rămășiței.

În Psalmul 55 credinciosul (cu toate că el se află în evadare, versetele 2.6-8) vede violența în Ierusalim (versetul 9) și este întristat din cauza aceasta. În Psalmul 56 credinciosul se plânge, în timp ce plin de frică rătăcește înapoi și încolo (versetul 8), însă Dumnezeu este locul lui de scăpare (Psalmul 57). Deosebit de remarcabil este că mulți dintre acești psalmi au fost scriși în timpul refugiului lui David dinaintea lui Saul (care este un tablou al lui antihrist); vezi titlurile Psalmilor 52; 54; 56; 57; 59; 60; 63. În Psalmul 58 credința se bazează pe dreptul lui Dumnezeu, în Psalmul 59 pe ajutorul lui Dumnezeu și pe judecata Sa: națiunile sunt bătute (versetele 14-17). Psalmul 60: rămășița a fost alungată, dar este salvată, și dușmanii sunt nimiciți (versetele 2.5-9). Dar toate acestea sunt realitate numai pentru credință; în realitate ei se află încă în captivitate (Psalm 61,2); în același timp ei speră în Împăratul (versetele 6 și 7) și în Dumnezeu, a cărui credincioșie este neschimbabilă (Psalm 62). În Psalmul 63 ei sunt încă pe un pământ uscat și fără apă, dar aici îi îmbărbătează speranța venirii lui Mesia (versetele 1 și 11).

După aceea credința devine realitate: păcătoșii sunt nimiciți (Psalmul 64) și credincioșii eliberați (Psalmul 64,10), păcatele lor sunt ispășite (Psalmul 65,3); ei sunt aduși înapoi la Templu (versetul 4) și sunt binecuvântați din belșug (versetele 9-13). Tot pământul ia parte la bucuria lor (Psalmul 66), și tuturor națiunilor li se vestește eliberarea lui Israel (Psalmul 67). Psalmul 68 este punctul culminant: Hristos apare în slavă și împrăștie pe dușmani, eliberează pe poporul Său și Își începe domnia. Este minunat apoi să vedem cum la descrierea slavei lui Mesia se include imediat o prezentare de ansamblu a drumului greu până la această slavă, un drum de umilire, de ocară, de suferințe și moarte (Psalmul 69). El, Cel fără păcat, în mâinile oamenilor păcătoși! Ce ei Îi fac vedem în Psalmii 69-71. Și de aceste suferințe – desigur, numai în măsura în care ele nu se referă la suferințele pentru ispășire, ci numai la suferințele din pricina dreptății – va avea parte rămășița; în mod deosebit vedem în Psalmul 71 rămășița aflată sub violența lui antihrist (versetul 4). Dar există o salvare (Psalm 69,30-36; 71,21-24), și în final adevăratul Solomon (Prințul păcii) va domni cu dreptate și neprihănire. Atunci toate națiunile Îl vor onora și Israel va savura binecuvântările Împărăției de o mie de ani (Psalmul 72).

Alte locuri din Scriptură, care vorbesc despre necazul credincioșilor

După această privire de ansamblu foarte sumară, care poate sluji numai ca ghid, ca să se studieze acești psalmi în lumina profeției, vrem să mai vedem pe scurt ce spun ceilalți psalmi și prorocii despre acest chin sufletesc al rămășiței. Psalmul 107 l-am citat deja mai înainte și am văzut cum rămășița va merge în captivitate (versetele 38-42); cei cu adevărat înțelepți vor lua seama la bunătățile Domnului (versetul 43). Deosebit de important pentru noi este și Psalmul 123, deoarece acolo noi găsim rămășița strâmtorată în Ierusalim, în timp ce până acum am văzut mai mult rămășița în captivitate. Psalmii 120-134 sunt, așa cum am spus, așa-numitele „cântări ale treptelor”; ei stau în legătură cu „urcarea” la Ierusalim. Deci, acești cincisprezece psalmi ne oferă o privire frumoasă deosebită despre eliberarea Ierusalimului în timpul din urmă, când rămășița din captivitate se va urca la Ierusalim, ca să elibereze cetatea (sperăm să dezbatem aceasta mai detaliat). Acești cincisprezece psalmi constau din cinci grupe de câte trei psalmi; primi trei ne arată rămășița în captivitate (vezi locul deja citat din Psalmul 120,5), însă rămășița dorește fierbinte după Ierusalim (Psalm 122,11). În Psalmii 123-125 vedem rămășița strâmtorată în Ierusalim și salvarea ei. În Psalmul 123 ei oftează sub batjocura „celor fără griji” (sau: aroganți; aceștia sunt asirienii, vezi 2 Împărați 19,28) și sub disprețul „celor mândri” (aceștia sunt poporul lui antihrist, vezi Isaia 33,14,19). În Psalmul 124 ei laudă pe Domnul, că au scăpat de „valurile năprasnice”. Am văzut deja, că fluviul este un tablou al asirianului (Isaia 8,7,8; 28.2.15.18; 59,19), și „apele îngâmfate” sunt tot așa ca cei mândri din Psalmul 123 poporul fără Dumnezeu aflat sub antihrist; aceste două puteri rele vor pune curse celor credincioși, asemenea păsărarului (versetul 7; vezi și Psalmul 64,5; 91,3; 140,5; 141,9,10; Ieremia 5,26).

În ceea ce privește prorocii, este imposibil să ne ocupăm detaliat de toate multele locuri din Scriptură. Și aici ne limităm la câțiva, ceea ce însă nu trebuie să diminueze importanța acestei teme. Sentimentele și afirmațiile rămășiței în această perioadă de timp sunt diferite. Uneori este un ton de deznădejde (în model în Ieremia 20,14-18), dar mult mai frecvent este tonul încrederii ferme în Dumnezeu în timpul de necaz (Isaia 25,9; 33,2), o credință care va bate pe asirian și pe ceilalți dușmani (Mica 7,7-13; Habacuc 3,16-19) și că Domnul Își va aduce

aminte de cei credincioși (Maleahi 3,16). Uneori găsim și că ei se bazează pe propria lor credincioșie (Ieremia 15,15-18), însă totodată (și aceasta este frecvent cazul) poporul recunoaște vina lui mare și de asemenea dreptatea lui Dumnezeu în judecata asupra poporului; mărturisirea vinii și întoarcerea la Dumnezeu (pocăința) conduc ca ei să nu se bazeze pe dreptatea lor, ci pe harul lui Dumnezeu (citește Isaia 42,24,25; 59,9-15; Osea 5,15; Ioel 2,12-14; Nica 7-9).

Cel mai puternic este strigătul permanent după salvare în necazul îngrozitor; un strigăt după vindecare, salvare și răzbunare (Ieremia 17,14-18; 18,19-23). Credincioșii din Ierusalim vor implora împreună pe Domnul să-i salveze (Ioel 2,15-17) și-L vor întreba: „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-ascuți? Eu strig la Tine: ‚Violență!‘ și Tu nu măntuiești.” (Habacuc 1,2-4) În unele din aceste locuri din Scriptură (vezi și Isaia 66,5) citim că cei fără Dumnezeu întreabă: unde este Dumnezeul vostru? Cum își ține El cuvântul? Să Se glorifice Domnul! Da, iudeii fără Dumnezeu suferă necazul din partea asirianului tot așa ca și credincioșii din Ierusalim; ambele grupe sunt în necaz, dar credincioșii simt în afară de aceasta și ura îngrozitoare a concetățenilor lor: a antihristului și a aliaților lui, care batjocorind îi întreabă unde este Dumnezeul lor, în care ei s-au încrezut. Ei au crezut, și acum cu toată credința lor au ajuns în același necaz; unde este acum credința lor? Este același lucru pe care l-au spus iudeii Domnului Isus la cruce: „S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește!” (Psalm 22,8; Matei 27,43; vezi și Psalm 42,3,10; 79,10; 115,2).

Mângâierea venită din partea lui Dumnezeu

Va tăcea Dumnezeu cu adevărat și va lăsa rămășița în soarta ei? Nicidecum! Sunt numeroase cuvintele de mângâiere, pe care Domnul le adresează celor credincioși ai Lui, și numeroase sunt și anunțurile mai dinainte a judecării asupra dușmanilor și a binecuvântării pentru rămășiță. Dacă poporul s-ar pocăi, atunci ei vor fi ca un zid solid din față, și dușmanii vor lupta împotriva lor, dar nu-i vor birui (Ieremia 15,19-21). Da, va fi așa, că oricine va chema Numele Domnului, va fi măntuit, căci măntuirea va fi pe Muntele Sionului și în Ierusalim, așa cum a spus Domnul (Ioel 2,32). Deseori prorocii rostesc cuvinte de îmbărbătare a poporului strâmtorat: „Încurajați mâinile slăbite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: ‚Fiți tari și nu vă temeți! Iată, Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuși va veni și vă va măntui.‘” (Isaia 35,3,4) „Domnul este bun, El este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei ce se încred în El. Dar cu niște valuri ce se varsă peste mal, va pune capăt cetății lor (aceasta este Ninive)” (Naum 1,7,8) Și marele principiu pentru acest timp îngrozitor, atâta timp cât pacea nu este prezentă, spune: „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Habacuc 2,4). Unde nu este nici o perspectivă de pace imediată, unde fărădelegea câștigă teren, pretutindeni domnește strâmtorare și război, acolo numai credința poate rezista – credința, care nu vede nici o ieșire din situație, ci nădăjduiește și se încrede în făgăduințele de nezgduit ale lui Dumnezeu. Minunate făgăduințe, așa cum de exemplu citim în Isaia 33, că viitorul aparține celor sinceri și credincioși (versetele 14-24); ei vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui, ei vor vedea Ierusalimul ca locuință stabilă, când Domnul va sta minunat înaintea lor, deoarece Domnul vrea să le dăruiască salvare și iertare: El va fi Împăratul lor.

5. Primul atac al asirianului

Dumnezeu Însuși dă celor credincioși ai Lui făgăduința sigură a salvării; de mai multe ori El îi cheamă să nu se teamă de dușman (în mod deosebit nu de asirian), deoarece El va nimici pe dușman.

„Poporul Meu, care locuiești în Sion, nu te teme de asirian; da, el te lovește cu nuiua și își ridică toiagul împotriva ta, cum făceau egiptenii. Dar, peste puțin timp, pedeapsa va înceta și mânia Mea se va întoarce împotriva lui, ca să-l nimicească. Domnul oștirilor va învârti biciul împotriva lui, cum a lovit pe Midian la stânca Oreb; și Își va mai ridica toiagul odată asupra mării, ca odinioară la Egipt. În ziua aceea, se va lua povara lui de pe umărul tău și jugul lui de pe gâtul tău” (Isaia 10,24-27).

„... Iată, toți cei ce sunt mâniați pe tine vor fi înfrunțați și acoperiți de rușine; cei ce se luptă cu tine vor fi de nimic și vor pieri. ... Căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, te iau de mâna dreaptă și-ți zic: „Nu te teme de nimic, Eu te voi ajuta!” (Isaia 41,8-20; 43,1-8). „Ascultați-Mă, voi care cunoașteți dreptatea, popor care ai în inimă Legea Mea! Nu te teme de disprețul oamenilor ... Căci îi va mânca molia ca pe o haină ... dar dreptatea Mea va fi pentru totdeauna și mântuirea Mea din generație în generație” (Isaia 51,7.8). „Dar cel care se încrede în Mine va moșteni țara și va stăpâni muntele Meu cel sfânt.” (Isaia 57,13)

Domnul spune despre cei credincioși: „Ei vor fi ai Mei”, zice Domnul oștirilor, „Îmi vor fi o comoară, în ziua pe care o pregătesc Eu. (compară cu Psalmul 118,24) Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său care îi slujește. Și veți vedea (cei fără de Dumnezeu) din nou atunci deosebirea dintre cel drept și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește (compară cu Apocalipsa 3,9). „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei mândri și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde”, zice Domnul oștirilor, „și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări soarele dreptății, și vindecarea va fi sub aripile Lui; ... Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu”, zice Domnul oștirilor.” (Maleahi 3,17-4,3)

Pe baza acestor făgăduințe rămășița poate păși cu deplină încredere în întâmpinarea viitorului; ei recunosc judecățile ca venind de la Dumnezeu, ei privesc spre pace și așteaptă învierea morților lor. Se merită osteneala ca în acest context să se studieze Isaia 26, dar noi putem aici să îndreptăm atenția numai spre câteva puncte. Este o cântare, pe care o vor cânta cei salvați din Iudeea (compară cu Apocalipsa 14,1-5), dar salvarea aici nu este încă deplină: este încă noapte (versetul 9), ei sunt încă ascunși (versetul 20); scăparea este hotărâtă deja pentru ei (versetele 9.11.21); stăpânii, care au stăpânit peste ei (versetul 13) vor fi judecați; ei înșiși vor avea pace (versetul 12). Morții lor vor trăi (versetul 19; compară cu Ezechiel 37; Daniel 12,2), dar morții păcătoși nu vor mai trăi (versetul 14).

Aceste gânduri le găsim și în versetele importante din Osea 6,1-3: „Veniți, să ne întoarcem la Domnul! Căci *El* ne-a sfâșiat, dar tot *El* ne va vindeca; *El* ne-a lovit, dar tot *El* ne va lega rănile. *El* ne va da iarăși viața, în două zile (două mii de ani, compară cu Ioan 4,43); a treia zi ne va scula și vom trăi înaintea feței Lui. Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci *El* se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul.”

Sau așa cum exprimă Ioel: „Și voi, fii ai Sionului, bucurați-vă și înveseliți-vă în Domnul Dumnezeul vostru, căci *El* vă va da ploaie la timp, vă va trimite ploaie timpurie și ploaie târzie, ca la început. Ariile se vor umple de grâu și teascurile vor geme de must și de

untdelemn; ... Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, și nu este altul. Și poporul Meu niciodată nu va mai fi dat de rușine.” (Ioel 2,23-27).